

Je důležité mít pro druhé čas a dokázat přijímat i jejich názory. S úctou

Před pár lety studovali na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži dva chlapci, dvojčata, u nichž byl velmi nápadný zájem o všechny nové vědomosti. Učitelé byli často překvapeni. Jednak jejich chutí do učení, ale také jejich vědomostmi. Ať už se týkaly literatury, dějepisu, zeměpisu, fyziky ... Na tomto místě by mnohý čtenář čekal naprosto logické vysvětlení. Každý z chlapců vynikal v něčem jiném a tak se při vyvolání k tabuli zaměňovali. Také Vás to napadlo? Ale věřte, nebylo tomu tak. Nikdy.

Když se jich někdo zeptal, jak je to možné, že toho tolik znají a především, že je to i baví, tak odpovídali, že si večer povídají s tátou o všem, co je zajímavé. Jejich táta měl náročnou práci a určitě byl večer hodně unavený. Nicméně i přesto, jak jen to šlo, se s velkou láskou věnoval všem svým sedmi dětem. Trávil s nimi zkrátka každou volnou minutu. Tak probudil ve svých dětech nejenom zájem o vědění.

To hlavní, co všem svým dětem předal (a to si jistě nemyslím jen já), byla úcta k nim, protože je utvrzoval v tom, že na ně má čas, že jsou jím milovány, uměl přijmout jejich názory, nebál se s nimi diskutovat, s radostí jim naslouchal. Chlapci, dvojčata, dokázali vystudovat gymnázium s výborným prospěchem, tzv. bez ztráty kytičky, skvělé výsledky měli i ve sportu, jejich obliba u spolužáků byla viditelnou. Pokud vím, pokračují velmi úspěšně vysoké škole. I když už ne spolu, ale každý na jiném oboru.

Ptám se tedy: „Dokážeme přijmout pocit, že nám Bůh s láskou naslouchá a má k nám úctu?“

Jsme Jeho milované děti a zajímají Ho naše názory. Přijímá nás takové, jací jsme. A pak nám dává sílu, abychom se měnili k Jeho obrazu. + Noela